

ไมรอน โบลิทาร์ ใช้กล้องปริทรรศน์ทำด้วยกระดาษแข็งมองดูภาพศีรษะของกลุ่มผู้ชมแต่งตัวพิลึกที่อยู่กันแน่นขนดอย่างพิจารณา เขาพยายามนึกว่าครั้งสุดท้ายที่ตัวเองใช้กล้องปริทรรศน์ของเล่นนะเมื่อไรกัน แล้วภาพการส่งผลลากกล่องซีเรียลแคปแอนด์ครันซ์ก็ผุดขึ้นมาจะพริบต่อน้ำราวกับแสงแดดจ้าชวนปวดศีรษะ

จากภาพที่สะท้อนมาในกระจก ไมรอนจับตาดูชายคนหนึ่งซึ่งสวมชุดกางเกงสามส่วนรัดได้เข้า - กางเกงสามส่วนเนียนะ ให้ตายเถอะ - ชายคนนั้นยืนอยู่เหนือลูกกลม ๆ สีขาว เสียงผู้ชมแต่งตัวพิลึกพิมพ์ากันด้วยความตื่นตื้น ไมรอนพยายามสะกดใจไม่หาวออกมา ชายในชุดกางเกงสามส่วนโน้มตัวลงผู้ชมแต่งตัวพิลึกต่างเบียดเสียดกันเพื่อจะดูให้ถนัด ๆ แล้วต่างก็เงิบกริบกันไปจากนั้นทุกอย่างก็นิ่งสงบ แม้แต่ต้นไม้ หมู่มุมต่าง ๆ และหญ้าที่ตัดเล็มอย่างดีก็ดูราวกับกำลังกลั้นหายใจอย่างพร้อมเพรียง

จากนั้นชายในชุดกางเกงสามส่วนก็ใช้ไม้หวดลูกกลม ๆ สีขาวเต็มแรง

ผู้คนที่พิมพ์่าฟังไม่ได้ศัพท์เมื่อลูกกลม ๆ เริ่มพุ่งทะยานขึ้นท้องฟ้าเสียงโฆะจันจากผู้ชมที่พอจะจับความได้เป็นคำ บ้างก็เป็นวลี เช่น “สโตรก กอล์ฟสวยงามจริง ๆ” “ตีได้เยี่ยมยอด” “ซื้อตสวยมาก” “มันเป็นสโตรกกอล์ฟที่เด็ด” พวกเขามักจะเรียกว่าสโตรก กอล์ฟเสมอ ราวกับจะมีใครเข้าใจผิดคิดว่า เป็นสโตรกของกีฬา ว่ายน้ำ ได้อย่างนั้นแหละ - ดังที่ไมรอนกำลังตรึงตรองอยู่ท่ามกลางความร้อนอันแผดเผา - หรือที่เรียกว่า ชั้นสโตรก

“คุณโบลิทาร์”

ไมรอนละกล้องจากสายตา เขารำ ๆ จะตะโกน “กล้องปริทรรศน์เรียบบูธ” แต่เกรงว่าสโตรกกอล์ฟเมอเรียนอันสง่างามภูมิฐานแห่งนี้จะมองว่าเป็นพฤติกรรมของคนไม่รู้จักโต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างการแข่งขันรายการยูเอสโอเฟ่น

เขาก้มลงไปก็เจอกับใบหน้าแดงเรื่อ ๆ ของชายในวัยประมาณเจ็ดสิบคนหนึ่ง

“กางเกงของคุณ” ไมรอนทัก

“ขอโทษ อะไรวะ”

“คุณกลัวว่าจะถูกรถกอล์ฟชนใช่ไหมครับ”

กางเกงตัวที่ว่าเป็นสีส้มและสีเหลือง ดูเจ็ดจำกว่าซูเปอร์โนวาที่กำลังระเบิดเล็กน้อย แต่จะเข้าไปเครื่องแต่งกายของชายผู้นี้ก็ไม่ได้สะดุดตาไปกว่าคนอื่น ๆ ผู้ชมส่วนใหญ่ดูเหมือนจะตื่นขึ้นมาและคิดว่ามีเสื้อผ้าในตู้ตัวใดที่ใส่แล้วจะดูตัดกับ เออ โลกเสรีได้ หลายคนสวมเสื้อผ้าสีส้มและสีเขียวที่มักจะพบเห็นตามป้ายนิออนที่จุดจอดที่สุด สีเหลืองและสีม่วงแบบแปลก ๆ ก็เป็นที่นิยมมาก แกรมชอบจับมาใส่ด้วยกันซะอีก - แต่ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของไฮสกูลในมิดเวสต์เห็นแล้วจะต้องรับไม่ได้แน่ อย่างกับว่าการได้มาอยู่แวดล้อมด้วยความงามตามธรรมชาติที่สวรรค์ประทานมาให้ทำให้คนเรารู้สึกอยากทำอะไรเพื่อลดทอนความงามนั้นลง หรืออาจจะมึเหตุผลอื่น เป็นไปได้ว่าเสื้อผ้าน่าเกลียด ๆ เกิดขึ้นก็เพื่อประโยชน์ใช้สอย เป็นไปได้ว่าในสมัยก่อน ในยุคที่สัตว์นานาชนิดออกหากินกันอย่างอิสระ นักกอล์ฟจำต้องแต่งตัวแบบนี้เพื่อป้องกันสัตว์ป่าเข้าใกล้ ทุพษณ์นี้ก็ใช้ได้

“ผมมีเรื่องต้องคุยกับคุณ” ชายชราคนนั้นกระซิบบอก “เป็นเรื่องด่วน”

แก้มกลม ๆ แสดงความเป็นคนอารมณ์ดี ดูขัดกับแวตาวิ่งวอนของชายผู้นี้ จู่ ๆ เขาก็คว้าแขนของไมรอนและจับไว้แน่น “ขออภัยอะ” เขาว่า

“เรื่องอะไรหรือครับ” ไมรอนถาม

ชายผู้นั้นขยับคอไปมาราวกับคอเสื้อรัดแน่นเกินควร “คุณเป็นตัวแทนนักกีฬาใช่ไหม”

“ใช่ครับ”

“คุณมาที่นี่เพื่อหาลูกค้าใช่ไหม”

ไมรอนหรีตา “คุณรู้ได้ยังไงว่าผมไม่ได้มาที่นี่เพื่อดูภาพอันน่าตึงใจตึงใจของผู้ชายตัวโต ๆ ที่เดินไปเดินมา”

ชายชราไม่ยิ้ม แต่ก็อีกนั่นแหละ นักกอล์ฟไม่ขึ้นชื่อในด้านอารมณ์ขันอยู่แล้ว เขายืดคออีก ขยับตัวเข้ามาใกล้ กระซิบด้วยเสียงแหบ ๆ “คุณเคยได้ยินชื่อแจ็ค โคลเดรน หรือเปล่า” เขาถาม

“เคยสิครับ” ไมรอนตอบ

หากชายชราถามคำถามเดียวกันเมื่อวานนี้ ไมรอนคงอึ้ง เพราะเขาไม่ได้ติดตามกีฬาฟอล์ฟอย่างใกล้ชิด (หรือแม้สักนิด) และตลอดระยะเวลาสี่สิบกว่าปี

ที่ผ่านมา แจ็ค โคลเดรอน ก็เป็นนักกอล์ฟที่มีประสบการณ์ ฝีมือปานกลาง ทว่า โคลเดรอนกลับกลายเป็นผู้นำในวันแรกของการแข่งขันยูเอสโอเพ่นชนิดไม่มีใครคาดฝัน และขณะนี้เหลืออีกไม่กี่หลุมในการแข่งขันรอบสอง โคลเดรอนนำลิ่วถึงแปดสโตรก “ทำไมหรือครับ”

“แล้วลินดา โคลเดรอน ละ” ชายชราถาม “คุณรู้ไหมว่าเธอเป็นใคร”

คราวนี้ง่ายหน่อย ลินดา โคลเดรอน เป็นภรรยาของแจ็ค และเป็นนักกอล์ฟหญิงหมายเลขหนึ่งมาตลอดสิบปีที่ผ่านมาโดยไม่มีใครทาบรัศมีได้ “ครับ ผมรู้ว่าเธอเป็นใคร” ไมรอนตอบ

ชายชราโน้มตัวเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น ชยับคอไปม่ออีก ดูแล้วน่ารำคาญมาก แถมเห็นแล้วก็อยากทำบ้าง ไมรอนพยายามสะกดใจไม่เลียนทำนั้น “ทั้งสองคนกำลังเดือดร้อนอย่างหนัก” ชายชรากระซิบ “ถ้าคุณช่วยพวกเขา คุณจะได้อะไรค่าใหม่สองราย”

“เดือดร้อนยังไงครับ”

ชายชราเหลียวไปมองรอบๆ “เดี๋ยวนะ” เขาว่า “แถวนี้คนเยอะไปหน่อยตามผมมา”

ไมรอนยกไหล่ ทำไมจะไปไม่ได้ละ ในเมื่อชายชราเป็นโอกาสเดียวที่เขาหาได้ นับแต่ที่เพื่อนและหุ้นส่วนธุรกิจของเขา วินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอควู้ด ที่สาม หรือที่เรียกสั้นๆว่าวิน - ลากเขามาที่นี่ เนื่องจากยูเอสโอเพ่นปีนี้เลือกใช้สนามเมอเรียน - สนามที่ตระกูลลีอควู้ดใช้เล่นกอล์ฟมาเป็นเวลาพันล้านปี เป็นสถานที่จัดการแข่งขัน - วินคิดว่านี่เป็นโอกาสที่ไมรอนจะได้ลูกคำดี ๆ หลายราย ไมรอนเองกลับไม่ค่อยมั่นใจนัก เขาบอกได้ว่าองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เขาแตกต่างจากตัวแทนนักกีฬาอื่นๆที่แฟนฟานกันอยู่ในสนามอันเขียวขจีของสโมสรกอล์ฟเมอเรียนราวกับแมลง คือความรู้สึกซึ่งซังในกีฬากอล์ฟชนิดปิดไม่มิด ซึ่งไม่อาจจะเป็นจุดขายในหมู่คนรักกีฬาชนิดนี้

ไมรอน โบลีทาร์ ดำเนินกิจการเอ็มบีสปอร์ตส์เรีร์บิลส์ บริษัทตัวแทนนักกีฬาที่ตั้งอยู่บนปาร์คอเวนิวในนครนิวยอร์ก เขาเช่าที่ทำงานจากวิน อดีตครูเมทสมัยเรียนมหาวิทยาลัย วินเป็นนายวาณิชธนาคารที่มีฝีมือ เป็นลูกเศรษฐีผู้ดีเก่าแก่ครอบครัวของเขาเป็นเจ้าของกิจการลือค - ฮอร์นซิเคียวริตี้ส์ ซึ่งตั้งอยู่ที่อาคารสำนักงานบนถนนปาร์คอเวนิวแห่งเดียวกันนี้ในนิวยอร์ก ไมรอนเป็นผู้ดำเนินการเจรจา ในขณะที่วินซึ่งเป็นโบรกเกอร์ที่ได้รับการยอมรับนับถือมากที่สุดคนหนึ่งในประเทศจะดูแลด้านการลงทุนและด้านการเงิน ส่วนสมาชิกอีกรายของทีมเอ็มบีคือ เอสเปอร์ันซ่า ดีอาซ เป็นคนดูแลธุรกรรมด้านอื่นๆของบริษัท

หน่วยงานทั้งสามทำงานตรวจสอบและคานอำนาจกัน เหมือนรัฐบาลอเมริกันชาตินิยมสุด ๆ

สโลแกนที่ใช้: *เอ็มบีสปอร์ตส์เรีปส์-คนอื่น ๆ หัวเอียงซ้ายทั้งหมด*

ในขณะที่ชายชราเดินนำไมรอนผ่าฝูงชนไปนั้น ชายหลายคนในชุดเสื้อนอกสีเขียว - แพ้ชั้นอีกอย่างที่นิยมกันมากในสนามกอล์ฟ อาจจะเพื่อให้แลดูกลมกลืนกับสนามหญ้า - ต่างก็หักทลายชายชราด้วยเสียงกระซิบกระซาบ “เป็นไงบ้าง” หรือ “ดูดีนี่ บัคสเตอร์” หรือ “วันนี้เหมาะจะเล่นกอล์ฟนะ บัคการู” ทุกคนพูดด้วยสำเนียงที่บ่งบอกถึงฐานะและความเป็นชนชั้นสูง สำเนียงแบบคำว่า *มอมมี (mommy)* หรือแม่ จะออกเสียงว่า “มัมมี (mummy)” และใช้คำว่า *summer (ฤดูร้อน)* และ *winter (ฤดูหนาว)* เป็นคำกิริยา ไมรอนตั้งท่าจะอ้าปากวิจารณ์ว่า คนโตๆ ไม่น่าจะมีชื่อว่าบัคก็เลย แต่ในเมื่อตัวเองยังดันชื่อไมรอน แล้วเขาจะไปพูดอะไรได้

ที่นี้ก็เหมือนสถานที่จัดการแข่งขันกีฬาทุกชนิดในโลกเสรี คือบริเวณที่แข่งขันจะแปรสภาพเป็นป่าโฆษณาขนาดยักษ์มากกว่าจะเป็นสนามประลองฝีมือ ป้ายบอกคะแนนมีไอบีเอ็มเป็นสปอนเซอร์ แคนนอนแจกล้อปรอทรถคันพนักงานจากสายการบินอเมริกันแอร์ไลน์สประจำอยู่ตามแผงขายอาหาร (สายการบินมาขายอาหารหรือ - ใครกันนะที่เป็นต้นคิด) มุมลูกค้ำองค์กรแน่นขนัดไปด้วยบริษัทต่างๆ ที่ควักเงินหนึ่งแสนปอนด์สำหรับจัดกระโจมใช้งานเพียงไม่กี่วันส่วนใหญ่เพื่อที่ผู้บริหารของบริษัทจะได้หาข้อแก้ตัวมาร่วมชมการแข่งขัน ทราเวลเลอร์กรุ๊ป แมสส์มีวอล แอตนา (นักกอล์ฟพนาจะต้องทำประกันลิ) แคนนอน ฮิวเบลน ฮิวเบลนนี่มันอะไรกันนะ ฟังดูเป็นบริษัทที่ดี ไมรอนเองก็อาจจะอุดหนุนฮิวเบลนสักครั้ง ถ้าเขารู้ว่ามันคือสินค้านะ

ที่แปลกก็คือ ยูเอสโอเฟนไม่คอยแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้ามากเท่ากับการแข่งขันรายการอื่นๆ อย่างน้อยก็ยังไม่ได้ขายชื่อของตัวเอง การแข่งขันรายการอื่นๆ จะมีชื่อตามสปอนเซอร์ และจะมีชื่อเรียกแปลกๆ มีใครบ้างที่อยากลุกขึ้นมาเอาชนะรายการเจซีเพนนี่โอเฟน หรือมิเชลลีสโอเฟน หรือแม้กระทั่งเวนต์ส์ทรี-ทัวร์ชาเลนจ์

ชายชราเดินนำเขาไปยังที่จอดรถสุดหรู มีแต่รถเบนซ์ คาคิลแล็ค ลิมุซัน ไมรอนเห็นรถจากรั้วของวินด้วย เมื่อเร็วๆ นี้สมาคมกอล์ฟแห่งสหรัฐฯ เพิ่งติดตั้งป้ายมีความว่า **ที่จอดรถสำหรับสมาชิกเท่านั้น**

ไมรอนถามว่า “คุณเป็นสมาชิกของเมอเรียนหรือ” เขาอนุমানแก้อยู่แล้ว ชายชราบิตคอจนดูคล้ายๆ กับการพยักหน้า “ครอบครัวของผมเล่นที่

สนามนี้มาตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง” เขากล่าว สำเนียงที่ใช้พูดดูวางมาดชัดเจนยิ่งขึ้น
“เหมือนวินเพื่อนของคุณ”

ไมรอนชะงัก หันไปมองหน้าชายชรา “คุณรู้จักวินหรือ”

ชายชราก็ทำท่าเหมือนจะยิ้มและยกไหล่ แต่ไม่ตอบว่าอะไร

“คุณยังไม่ได้บอกผมเลยว่าคุณชื่ออะไร” ไมรอนว่า

“สโตน บัคเวลล์” เขาบอกพร้อมยกยืนมือออกมา “ใครๆเรียกผมว่าบัคกี้”

ไมรอนจับมือเขาเขย่า

“ผมเป็นพ่อของลินดา โคลเตรน ด้วย” เขาเสริม

บัคกี้เปิดประตูรถคาดิลแลคส์สีฟ้าสดคันหนึ่ง ทั้งคู่ก้าวเข้าไปนั่งในรถ
เขาสอดกุญแจเพื่อสตาร์ทรถ วิทย์เล่นเพลงที่ใช้เป็นแบ็กกราวนด์ตามสำนักงาน
ที่แยกว่านั่นอีก เพราะเป็นเพลง “เรนดรอปส์คิปปอลลิ่งออนมายเฮด” ไมรอน
รีบเปิดหน้าต่างรับอากาศและรับฟังเสียงอันทึ่ง

ผู้ที่จอดรถที่สนามของเมอเรียนได้มีแต่เพียงสมาชิกเท่านั้น การขับรด
ออกจากที่นั่นจึงไม่ลำบากยกเว้นอะไรนัก พอสุดถนนรถก็เลี้ยวขวา และชาวอีกครั้ง
บัคกี้ก็อุตล่ำหกรุดนเป็ดวิทย์ ไมรอนผลุบศีรษะกลับเข้ามาในรถตามเดิม

“คุณรู้จักลูกสาวของผมและสามีของเธอแคไหน” บัคกี้ถาม

“นิดหน่อยเอง”

“คุณไม่ใช่แฟนกอล์ฟใช่ไหม คุณโบลิทาร์”

“ไม่ใช่หรอกครับ”

“กอล์ฟเป็นกีฬาที่สวยสุดยอดมากนะ” เขาพูดพร้อมกับเสริมว่า “แต่คำว่า
กีฬานั้นไม่ค่อยตรงกับกอล์ฟหรอก”

“อ้อฮี้” ไมรอนว่า

“กอล์ฟเป็นเกมของเจ้าชาย” ใบหน้าแดงเรื่อของบัคเวลล์แลดูอึดอัดขึ้น
เล็กน้อย นัยน์ตาแวววาวเป็นประกายแสดงความปิติยินดีแบบเดียวกับที่คน
เคร่งศาสนาเป็นกัน เขาพูดด้วยเสียงแผ่วๆ ที่แสดงถึงความไหลหลง “ไม่มีอะไร
เทียบเท่ากับกอล์ฟได้ คุณรู้ไหม มีแต่ตัวคุณกับสนาม ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ไม่มี
เพื่อนร่วมทีม ไม่มีการตัดสินผิดพลาด กอล์ฟเป็นกิจกรรมที่ใสสะอาดที่สุดแล้ว”

“อ้อฮี้” ไมรอนเอ่ยซ้ำ “คืออย่างนั้นะครับ ผมไม่อยากจะเสียมารยาทหรอก
คุณบัคเวลล์ แต่มีมันเรื่องอะไรกัน”

“เรียกผมว่าบัคกี้ก็แล้วกัน”

“โอเค บัคกี้”

เขาพยักหน้าอย่างพอใจ “ผมเข้าใจว่าคุณกับวินด์เซอร์ ลีอควู้ด มีอะไร

มากกว่าแค่การเป็นหุ้นส่วนด้านธุรกิจ” เขาว่า

“หมายความว่าไงครับ”

“ผมเข้าใจว่าคุณทั้งสองคนรู้จักกันมานาน เป็นรุ่มเมฆตอนอยู่มหาวิทยาลัยใช่ไหม”

“ทำไมคุณถึงถามเรื่องวินอยู่เรื่อย”

“จริงๆ แล้วผมมาที่สโมสรแห่งนี้เพื่อจะหาตัวเขา” บัคก็บอก “แต่คิดว่าวิธีนี้ดีกว่า”

“วิธีไหน”

“คุยกับคุณก่อน หลังจากนั้น...เออ แล้วค่อยดูกัน ไม่อยากจะหวังมากนักหรอก”

ไมรอนพยักหน้า “ผมไม่รู้เลยว่าคุณกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่”

บัคก็เลี้ยวออกไปสู่ถนนที่ติดกับสนามที่มีชื่อเรียกว่าถนนกอล์ฟเฮ้าส์ พวกนักกอล์ฟนี่มีความคิดสร้างสรรค์จริงๆ

สนามกอล์ฟอยู่ทางขวามือ ส่วนด้านซ้ายมือมีคฤหาสน์หลังใหญ่หลายหลัง อีกหนึ่งนาที่ต่อมา บัคก็ก็เลี้ยวเข้าไปจอดที่ถนนรูปวงกลม บ้านมีขนาดค่อนข้างใหญ่ สร้างด้วยวัสดุที่เรียกว่าหินแม่น้ำ คนแถบนี้ชอบใช้หินแม่น้ำกันมาก แต่วินมักจะเรียกหินชนิดนี้ว่า “หินดาซๆ” มีรั้วสีขาว ต้นทิวลิปมากมาย และต้นเมเปิ้ลสองต้นขนาดทางเดินด้านหน้าบ้านฝั่งละต้น ด้านขวามือมีหน้ามุขขนาดใหญ่ รวงวิ่งเข้าไปจอด ทั้งสองคนไม่มีใครขยับเขยื้อนอยู่พักหนึ่ง

“นี่มันเรื่องอะไรกันครับ คุณบัคเวลล์”

“มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นที่นี่” เขาว่า

“เหตุการณ์อะไรครับ”

“ผมให้ลูกสาวเป็นคนอธิบายให้คุณฟังจะดีกว่า” เขาฉวยกุญแจจากปุ่มสตาร์ทแล้วเอื้อมมือไปที่ประตู

“ทำไมถึงมาหาผมล่ะครับ” ไมรอนถาม

“เพราะมีคนบอกเราว่าคุณอาจจะช่วยได้”

“ใครเป็นคนบอก”

บัคเวลล์บิตคอหนักขึ้นกว่าเดิม ศีรษะของเขาแลดูเหมือนติดอยู่กับเบ้าใส่ลูกบอลหลวมๆ ต่อเมื่อควบคุมคอได้แล้ว เขาจึงสบตาไมรอน

“แม่ของวิน” เขาบอก

ไมรอนตัวแข็ง หัวใจกระตุกวบ เขาอ้าปากแล้วก็หุบ รอฟังต่อไป บัคเวลล์ลงจากรถ มุ่งหน้าไปที่ประตู อีกสิบวินาทีต่อมา ไมรอนก็ตามเขาไป

“วินไม่ยอมช่วยหรอก” ไมรอนถาม

บัคเวลล์พยักหน้า “ผมถึงได้มาคุยกับคุณก่อนไง”

ทั้งคู่เดินไปตามทางปูอิฐตรงไปยังประตูที่แจ่มไว้อีกน้อย บัคเวลล์ผลักประตูให้เปิด “ลินดา”

ลินดา โคลเตรน ยืนอยู่หน้าโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น ทางแกงชาลันสีขาและเสื้อเชิ้ตสีเหลืองเผยให้เห็นช่วงแขนขาอันเรียวยาวและกล้ามเนื้อกระชับสมเป็นนักกีฬา เธอมีรูปร่างสูง ผมสีดำตัดสั้น แลดูมีชีวิตชีวา ผิวสีแทนเน้นให้เห็นกล้ามเนื้อเป็นแนวริ้วและเรียบเนียน ริ้วรอยรอบดวงตาและปากบ่งบอกว่าเธออยู่ในวัยสามสิบปลายๆ เห็นแล้วก็รู้เลยว่าทำไมเธอจึงได้โฆษณาสินค้ามากมาย ผู้หญิงคนนี้มีตัวตนที่น่าดู มีความงามอันเกิดจากความแข็งแกร่ง มีใช้ความบอบบาง

เธอกำลังดูการแข่งขันกอล์ฟทางโทรทัศน์ เหนือจอโทรทัศน์มีภาพครอบครัวใส่กรอบ มีเก้าอี้ยาวตัวใหญ่หนานุ่มจัดเป็นรูปตัววีที่มุมห้องด้านหนึ่ง เป็นห้องที่ตกแต่งอย่างมีศิลปะทีเดียว เมื่อนึกว่าเจ้าของห้องเป็นนักกอล์ฟ ไม่มีกรีน พรหมซ้อมพัต หรืองานศิลปะเกี่ยวข้องกับกอล์ฟที่ออกจะไร้รสนิยมอยู่สักหน่อยเมื่อเทียบกับงานอย่างภาพเขียนสุนัขเล่นโป๊กเกอร์ ที่นี้ไม่มีหมวกเก็บประดับที่กอล์ฟและลูกกอล์ฟที่ขอบหมวกแขวนอยู่กับเขากวาง

ลินดา โคลเตรน ตวัดสายตามาที่คนทั้งสองทันที สายตาดูๆ จับจ้องใบหน้าไมรอนแวบหนึ่งก่อนจะไปหยุดอยู่ที่ใบหน้าของบิดา “หนูคิดว่าพ่อจะไปพาแจ๊คมาเสียอีก” เธอตวัดเสียง

“เขายังเล่นไม่เสร็จ”

เธอชี้มือไปที่จอโทรทัศน์ “เขากำลังเล่นหลุมสิบแปดอยู่ หนูคิดว่าพ่อจะรอเขาเสียอีก”

“พ่อได้ตัวคุณโบลีทาร์มาแทน”

“ใครคะ”

ไมรอนยิ้มขณะก้าวไปข้างหน้า “ผมชื่อไมรอน โบลีทาร์ ครับ”

ลินดา โคลเตรน ตวัดสายตามองเขา แล้วก็กลับไปมองหน้าบิดาตามเดิม “หมอนี่เป็นใครกัน”

“ก็คนที่ซิสชี้เล่าให้พ่อฟังไง” บัคเวลล์บอกลูกสาว

“ซิสชี้คือใครครับ” ไมรอนถาม

“แม่ของวิน”

“อ้อ” ไมรอนว่า “งั้นหรือ”

ลินดา โคลเดรน พูดว่า “หนูไม่ต้องการให้เขามาที่นี่ เอาตัวเขาออกไปให้พ้น”

“ลินดา ฟังพ่อก่อนนะ เราต้องการความช่วยเหลือ”

“ไม่ใช่จากคนคนนี่”

“เขาก็บวินมีประสบการณ์ด้านนี้”

“วินนะ” เธอพูดซ้ำๆ “เป็นคนจิตวิปริต”

“อา” ไมรอนว่า “งั้นคุณก็รู้จักเขาดีสินะ”

ในที่สุดลินดา โคลเดรน ก็หันมามองหน้าไมรอน นัยน์ตาสีน้ำตาลล้าลึก สบกับนัยน์ตาเขา “ฉันไม่ได้พูดกับวินมาตั้งแต่เขาอายุแปดขวบ” เธอกล่าว “แต่คุณไม่ต้องกระโดดเข้าไปในกองไฟก็รู้อารมณ์”

ไมรอนพยักหน้า “เปรียบเทียบได้ดี”

เธอส่ายหน้า หันกลับไปมองบิดา “หนูบอกพ่อแล้วไงว่าไม่ให้ตำรวจเข้ามายุ่ง เราต้องทำตามที่พวกเขาบอกสิ”

“แต่ไมรอนไม่ใช่ตำรวจนี่” บิดาของเธอท้วง

“และพ่อก็ไม่ควรจะไปเล่าให้ใครต่อใครฟังด้วย”

“พ่อเล่าให้ห้องสาวของพ่อฟังคนเดียว” บัคก็ประท้วง “เธอไม่บอกใครหรอก”

ไมรอนรู้สึกตัวแข็งขึ้นไปอีก “เดี๋ยวนะครับ” เขาหันไปถามบัคก็ “ห้องสาวของคุณคือแม่ของวินหรือ”

“ใช่”

“คุณเป็นลุงของวิน” เขาหันไปมองลินดา โคลเดรน “แล้วคุณเป็นลูกพี่ลูกน้องของวิน”

ลินดา โคลเดรน มองหน้าเขาราวกับเขาเพิ่งจืดฟืน “ฉลาดหลักแหลมอะไรอย่างนี้” เธอว่า “ดีใจที่คุณอยู่ข้างเรา”

ลำบัดลำนวนกันทั้งนั้น

“ถ้าอะไรๆยังไม่ชัดเจนนะ คุณโบลิวาร์ ฉันจะไปหากระดานหมากรุกแผ่นเอามาวาดรูปเสาแท่งกระดูกบ้านเราให้คุณดูเอาใหม่”

“ช่วยยืมสิสวอยๆหลายๆสินะครับ” ไมรอนตอบ “ผมชอบสิสวอยๆ”

เธอนิ่งหน้าแล้วเดินหนีไป ในจอโทรทัศน์ แจ็ค โคลเดรน กำลังเลี้ยงพัตลูกจากรยะ ๑๒ ฟุต ลินดาหยุดดู เขาตีเบาๆ ลูกกอล์ฟวิ่งเลี้ยวโค้งตามไลน์ไปทางขวา ก่อนจะลงหลุมไปอย่างงดงาม ผู้ชมปรบมืออย่างตื่นตื่นพอควร แจ็คใช้สองนิ้วคีบลูกกอล์ฟขึ้นมา แล้วแตะหมวก แล้วหน้าจอก็เปลี่ยนเป็นภาพป้ายคะแนนของไอปีเอ็ม แจ็ค โคลเดรน นำอยู่ถึงเก้าสโตรก

ลินดา โคลเตรน สายหน้า “โซคร้ายจริงไอ้บ้าเอ๊ย”

ไมรอนไม่ขยับเขยื้อน บัคก็ก็เช่นกัน

“เขารอเวลานี้มาตั้งยี่สิบสามปี” เธอพูดต่อ “แล้วก็ดันมาเล่นดีเอาตอนนี้”

ไมรอนเหลือบไปมองหน้าบัคก็ บัคก็มองตอบพร้อมกับสิ้นศีรษะ

ลินดา โคลเตรน จ้องมองจอโทรทัศน์จนกระทั่งสามีมองของเธอเดินหายเข้าไปในคลับเฮ้าส์ จากนั้นเธอก็สูดหายใจลึกๆและมองหน้าไมรอน “รู้ไหม คุณโบลิทาร์ แจ็คจะไม่เคยชนะการแข่งขันอาชีพเลยแม้แต่ครั้งเดียว ที่เรียกว่าเกือบที่สุดก็ตอนที่เขาเป็นผู้เล่นหน้าใหม่เมื่อยี่สิบสามปีที่แล้ว ตอนนั้นเขาอายุเพิ่งสิบเก้า เป็นครั้งสุดท้ายที่การแข่งขันยูเอสโอเพ่นจัดที่สนามเมอเรียน คุณอาจจะจำข่าวพาดหัวตอนนั้นได้”

ก็ไม่เชิงจำได้หรอก ชาวในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าเอ๋ยถึงเรื่องนี้เล็กน้อย “เขานำมาตลอด แต่ก็แพ้ โซใหม่”

ลินดา โคลเตรน ทำเสียงเหยียดหยัน “พูดถนอมน้ำใจกันจังนะ แต่ก็ถูกตั้งแต่นั้นเส้นทางอาชีพของเขาก็ไม่มีอะไรโดดเด่นเลย บางปีคะแนนตกจนไม่ได้เข้าแข่งรายการพีจีเอทัวร์เลยก็มี”

“เขาเลือกเวลากลับมาดังอีกได้เจ๋งมากนะครับ” ไมรอนว่า “ในรายการยูเอสโอเพ่นเนี่ย”

เธอมองหน้าเขาด้วยสายตาแปลกๆแล้วกอดอก “ชื่อคุณฟังดูคุ้นๆ” เธอว่า “คุณเคยเล่นบาสเกตบอลโซใหม่”

“ใช่ครับ”

“ในรายการชิงแชมป์มหาวิทยาลัย ทีมนอร์ทแคโรไลนาโซใหม่”

“ดีครับ” เขาแก้

“โซลิ ดิว ฉันจำได้แล้ว หลังจากได้รับตัดตัวคุณก็เข้าเจ็บ”

ไมรอนพยักหน้าช้าๆ

“แล้วอาชีพนักบาสคุณก็จบลงแค่นั้น โซใหม่”

ไมรอนพยักหน้าอีก

“แย่จังนะ” เธอว่า

ไมรอนไม่พูดอะไร

เธอโบกมือเป็นเชิงปิด “เรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณนะ ไม่เท่าไรหรอก เมื่อเทียบกับเรื่องที่เกิดกับแจ็ค”

“ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะครับ”

“คุณได้รับบาดเจ็บ อะไรๆอาจจะแย่ แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ความผิดของคุณ

ตอนแข่งยูเอสโอเฟ่นคราวนั้น แจ็คนำอยู่หกสโตรก เหลืออยู่แค่แปดหลุม คุณรู้หรือเปล่าว่ามันเป็นยังไง เหมือนกับนำอยู่สิบแต้มในเกมที่เจ็ดของรอบชิงชนะเลิศ เอ็นบีเอ แล้วเหลือเวลาแค่นาทีเดียว เหมือนพลาดลูกที่น่าจะหยอดลงห่วงได้ โสๆเอาในวินาทีสุดท้าย เลยพลาดตำแหน่งแชมป์ หลังจากนั้นแจ็คก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เขาทำใจไม่ได้เลย ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ใช้ชีวิตเพื่อรอโอกาสที่จะได้แก้ตัว” เธอหันหลังให้อัจโทรทัศน์ ป้ายคะแนนกลับมาปรากฏบนจออีก แจ็คยังนำอยู่เก้าสโตรก

“ถ้าเขาแพ้อีกล่ะก็...”

เธอไม่คิดจะต่อจนจบ ทุกคนต่างยืนเงิบกริบ ลินดาจ้องมองโทรทัศน์ บัคก็ชะเง้อคอ นัยน์ตาขึ้น เนื้อบนใบหน้าสั่นระริก น้ำตาเจียนหยด

“มีปัญหาอะไรหรือ ลินดา” ไมรอนถาม

“ลูกชายของเรา” เธอตอบ “ถูกคนลักพาตัวไป”

“ฉันไม่ควรมาเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังเลย” ลินดา โคลเดรน พุด “เขาบอกว่าเขาจะฆ่าลูก”

“ใครบอก”

ลินดา โคลเดรน สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เหมือนเด็กน้อยยืนอยู่บนกระดานกระโดดสูง ไมรอนรอฟัง ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเล่า

“เมื่อเช้านี้ฉันได้รับโทรศัพท์” เธอเล่า นัยน์ตาโตสีน้ำเงินเข้มเบิกโพลง สอดสายไปมา ไม่นิ่งอยู่ที่ใดเกินหนึ่งวินาที “ผู้ชายคนหนึ่งบอกว่า เขาจับตัวลูกฉันไว้ ถ้าฉันโทร.แจ้งตำรวจ เขาจะฆ่าลูก”

“เขาพูดอะไรอีกหรือเปล่า”

“แค่บอกว่าโทร.กลับมาอีก และจะบอกว่าเราต้องทำอะไร”

“แค่นั้นนะหรือ”

เธอพยักหน้า

“ตอนนั้นก็โง่ง” ไมรอนถาม

“เก้าโมง เก้าโมงครึ่ง”

ไมรอนเดินไปที่โทรทัศน์ หยิบรูปภาพใส่กรอบขึ้นมารูปหนึ่ง “นี่เป็นรูปที่ลูกชายคุณถ่ายเมื่อเร็วๆ นี้ใช่ไหม”

“ใช่”

“เขาอายุเท่าไร”

“สิบหก เขาชื่อแฮด”

ไมรอนมองดูรูปอย่างพิถีพิถัน เด็กหนุ่มใบหน้ายิ้มแย้ม มีเครื่องหน้าอุมๆ คล้ายบิดา เขาสวมหมวกเบสบอลที่ดัดปีกหมวกขึ้นไปแบบที่เด็กสมัยนี้นิยมกัน มีไม้กอล์ฟอันหนึ่งพาดไหล่อย่างภาคภูมิใจเหมือนทหารเกณฑ์ถือดาบปลายปืน เขาเหยียดราวกับกำลังจ้องมองไปยังดวงอาทิตย์ ไมรอนเพิ่งพิศใบหน้า

ของแฮ็คดราก์ว่าจะได้เบาะแสหรือรู้ถึงความน้อยอะไรบางอย่าง แต่ก็ไม่ได้อะไร
 “คุณเริ่มสังเกตเห็นว่าลูกชายไม่อยู่บ้านตั้งแต่เมื่อไร”

ลินดา โคลเดรน เหลือบมองบิดาแวบหนึ่ง แล้วจึงยึดตัว เชิดศีรษะ
 ราวกับกำลังเตรียมตัวรับการโจมตี เธอตอบซ้ำๆ “แฮ็คหายไปสองวันแล้ว”

“หายไปหรือ” ไมรอน โบลิทาร์ พนักงานสอบสวนฝีมือสุดยอด
 “ใช่”

“ที่คุณพูดว่าหายไป—”

“ฉันก็หมายความว่าอย่างที่พูด” เธอขัดขึ้น “ฉันไม่เห็นหน้าลูกมาตั้งแต่วันพุธ”

“แต่คุณลักพาตัวเฟิงโทร.มาหาวันนี้หรือ”

“ใช่”

ไมรอนตั้งท่าจะพูด แต่ก็สะกิดใจ ปรับน้ำเสียงให้นุ่มนวลขึ้น ใจเย็นๆ
 ไมรอน ใจเย็นเข้าไว้ “คุณพอจะนึกออกไหมว่าเขาจะไปอยู่ที่ไหนได้”

“ฉันเดาเอาว่าเขาคงจะอยู่กับเพื่อนที่ชื่อแมทริว” ลินดา โคลเดรน ตอบ

ไมรอนพยักหน้าราวกับว่าคำพูดนี้ทำให้เขาเข้าใจอะไรๆ ได้อย่างชัดเจน
 แล้วก็พยักหน้าอีก “แฮ็คบอกคุณอย่างนั้นหรือ”

“เปล่า”

“งั้น” เขาพยายามพูดด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ “คุณก็ไม่รู้ว่าลูกชายของคุณ
 อยู่ที่ไหนมาสองวันแล้ว”

“ฉันเพิ่งบอกคุณไปหยกๆ ว่า ฉันนี่กว่าเขาพักอยู่กับแมทริว”

“คุณไม่ได้โทร.แจ็งตำรวนะ”

“ก็ไม่ได้โทร.นะลิ”

ไมรอนกำลังจะตั้งคำถามเพิ่มเติม แต่ท่าทางของเธอทำให้เขาต้องตรึงตรอง
 หาคำพูดใหม่ ลินดาฉวยโอกาสขณะที่ไมรอนลังเล เดินตัวตรงอย่างสง่างามเข้าไป
 ในครัว ไมรอนเดินตาม บัคก็ดูเหมือนจะเพิ่งตื่นจากภวังค์ เดินตามเข้าไปอีกคน

“ผมอยากให้เห็นใจว่าเข้าใจที่คุณพูดจริงๆ” ไมรอนบอก พยายามตั้งคำถาม
 จากอีกแง่มุมหนึ่ง “แฮ็คหายตัวไปก่อนการแข่งขัน”

“ถูกต้อง” เธอพูด “การแข่งขันรายการนี้เริ่มขึ้นเมื่อวันพฤหัสบดี” ลินดา
 โคลเดรน ดึงที่จับตู้เย็น ประตูเปิดออก “ทำไม สำคัญด้วยหรือ”

“มันหักล้างแรงจูงใจออกไปข้อหนึ่ง” ไมรอนว่า

“แรงจูงใจอะไร”

“การเข้าไปก่อนการแข่งขันทัวร์นาเมนต์นี้นะลิ” ไมรอนตอบ “ถ้าแฮ็ค
 หายตัวไปวันนี้—ขณะที่สามีก่อนกำลังนำลิ่วอย่างนี้—ผมก็อาจจะอดคิดไม่ได้ว่า

ใครบางคนกำลังพยายามทำลายโอกาสที่เขาคงชนะการแข่งขันรายการนี้ แต่ถ้าเป็นเมื่อสองวันก่อน ก่อนที่จะเริ่มแข่งขัน..”

“ให้ตายยังไงก็ไม่มีใครคิดหรือกว่าเจ้าคงมีโอกาส” เธอพูดต่อจนจบ “พวกเจ้ามือให้แต้มต่อของเขาเป็นรอง อย่างดีที่สุดก็หนึ่งต่อห้าพัน” เธอพยักหน้าไปด้วยขณะที่พูด มองเห็นตรรกะในเรื่องนี้ “จะดีมีเลมอนเนดหน่อยไหม” เธอถาม “ไม่ครับ ขอขอบคุณ”

“พอล่ะคะ”

บ๊อคก็สิ้นศรัทธา ลินดา โคลเดรน ก้มตัวลงมองเข้าไปในตู้เย็น

“เอาละ” ไมรอนพูดขึ้น ประทับมือเข้าด้วยกัน พยายามพูดด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ “เราตัดความเป็นไปได้ออกข้อหนึ่งแล้ว ลองดูอีกข้อหนึ่งซิ”

ลินดา โคลเดรน ชะงัก มองเขา มือข้างหนึ่งยกเหยือกแก้วขนาดหนึ่งแกลลอนจนกล้ำมเนื้อต้นแขนของเธอขึ้นเป็นมัด ไมรอนตรึงตรองดูว่าจะพูดเรื่องนี้อย่างไร ไม่มีวิธีง่ายๆ เลย

“เป็นไปได้ไหมว่าลูกชายของคุณจะอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้” ไมรอนถาม “อะไรนะ”

“เราต้องสงสัยไว้ก่อน” ไมรอนพูด “ในเมื่อสถานการณ์เป็นอย่างนี้” เธอวางเหยือกลงบนเคียงไม้ “นี่คุณพูดบ้างอะไรออกมา คุณคิดว่าแซ็คจะแก๊งค์ทำเป็นถูกลักพาตัวฉันหรือ”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้น ผมบอกว่าอยากจะพิจารณาดูความเป็นไปได้” “ไปให้พ้น”

“เขาหายไปสองวัน แล้วคุณก็ไม่ได้แจ้งตำรวจ” ไมรอนว่า “อาจสรุปได้ อย่างหนึ่งว่า พวกคุณมีเรื่องตึงเครียดกันอยู่บ้าง และแซ็คก็เคยหนีออกจากบ้านมาแล้ว”

“หรือ” ลินดา โคลเดรน ใต้ มือกำแน่นเป็นกำปั้น “คุณอาจสรุปได้นี้ว่า เราไว้ใจลูกของเรา ให้อิสรภาพแก่เขาอย่างพอเหมาะกับความวัยและความรับผิดชอบ”

ไมรอนหันไปมองหน้าบ๊อค บ๊อคก็ทำคอตก “ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็-”

“เป็นอย่างนั้นนั่นแหละ”

“แล้วลูกๆที่มีความรับผิดชอบจะไม่บอกพ่อแม่เสียหรือเวลาจะไปไหนมาไหน พ่อแม่จะได้หายห่วงยังไงล่ะ”

ลินดา โคลเดรน หยิบแก้วออกมาใบหนึ่งด้วยท่าทางระมัดระวังเกินเหตุ เธอวางแก้วลงบนเคาน์เตอร์ รินน้ำเลมอนเนดให้ตัวเองช้าๆ “แซ็คต้องหัดทำอะไรๆด้วยตัวเองมาโดยตลอด” เธอว่า “เมื่อรินน้ำจนเต็มแก้วแล้ว” “ทั้งพ่อของเข

และฉันต่างก็เป็นนักกอล์ฟ ซึ่งบอกตรงๆนะ นั่นหมายความว่าเราไม่ค่อยอยู่บ้านกันเท่าไร”

“การที่คุณไม่ค่อยอยู่บ้าน” ไมรอนพูด “ทำให้เกิดความตึงเครียดหรือเปล่า”
ลินดา โคลเตรน สายหน้า “พูดกันไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาแน่ๆ”

“ผมแค่พยายามจะ-”

“นี่ คุณไบลิตาร์ แซ่ดไม่ได้แก้งทำเป็นถูกลักพาตัวไปหรอกนะ เขาเป็นเด็กวัยรุ่น ไซ เขาไม่ได้จะวิเศษไปเสียหมด พ่อแม่ของเขาก็เหมือนกัน แต่เขาไม่ได้แก้งทำเป็นถูกลักพาตัว และถึงเขาจะทำ-ซึ่งฉันรู้ว่าไม่ใช่ แต่เราลองคิดกันเล่นๆว่าเขาทำ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น-เขาก็ปลอดภัยดี และเราก็ไม่ต้องการคุณ ถ้านี่เป็นแค่กลลวงอันร้ายกาจ เดียวเราก็ได้รู้ แต่ถ้าลูกฉันเกิดตกอยู่ในอันตรายล่ะ การมัวมาคิดอย่างนี้ถือเป็นเรื่องเสียเวลา และฉันไม่มีเวลาจะเสียแล้วจริงๆ”

ไมรอนพยักหน้า ถูกของเธอ “ผมเข้าใจ” เขาบอก

“ดีแล้ว”

“คุณโทรหาเพื่อนของเขาหรือเปล่า ตั้งแต่ที่คนลักพาตัวติดต่อกันมา เด็กคนที่คุณคิดว่าเขาอาจจะไปพักอยู่ด้วยนะ”

“แมทธิว สโควร์ส นะหรือ ค่อยกันแล้ว”

“แมทธิวพอจะรู้ไหมว่าแซ่ดอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้เลย”

“ทั้งสองคนเป็นเพื่อนสนิทกันไซ้ไหม”

“ไซ้”

“สนิทมากไซ้ไหม”

เธอขมวดคิ้ว “ไซ้”

“แมทธิวโทรมาที่นี้บ่อยไหม”

“บ่อย หรือไม่งั้นสองคนก็คุยกันทางอีเมล”

“ผมขอเบอร์โทรคัพพ์แมทธิวหน่อย” ไมรอนพูด

“ฉันเพิ่งบอกคุณไปว่าฉันคุยกับเขาแล้ว”

“ให้ผมลองดูหน่อยเถอะ” ไมรอนว่า “เอาละ ที่นี้ลองย้อนกลับไปดูกันหน่อยนะ คุณเห็นหน้าแซ่ดเป็นครั้งสุดท้ายเมื่อไร”

“วันที่เขาหายไป”

“เกิดอะไรขึ้น”

เธอขมวดคิ้วอีก “หมายความว่าไง เกิดอะไรขึ้น เขาออกจากบ้านไปเรียน

ภาคฤดูร้อน ตั้งแต่นั้นฉันก็ไม่เห็นหน้าเขาอีกเลย”

ไมรอนมองดูเธออย่างพินิจพิจารณา เธอชะงักและมองตอบ สายตาดู
แน่วแน่จริงจังไปสักนิด มีอะไรบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล “คุณโทรไปที่โรงเรียน
หรือเปล่า” เขาถาม “เพื่อเช็คว่าวันนี้เขาไปโรงเรียนจริงๆนะ”

“ตอนนั้นฉันไม่ทันได้คิดถึงเรื่องนี้”

ไมรอนมองดูนาฬิกาของตัวเอง วันศุกร์ เวลาห้าโมงเย็น “ผมคิดว่าที่นั่น
คงไม่มีใครอยู่แล้วละ แต่ลองดูก็ได้ คุณมีโทรศัพท์มากกว่าหนึ่งสายหรือเปล่า”

“มี”

“อย่าใช้สายที่คนลักพาโทร.มา ผมอยากปล่อยสายนั้นให้ว่างไว้ เพื่อเขา
โทร.เข้ามาอีก”

เธอพยักหน้า “ได้”

“ลูกของคุณมีบัตรเครดิต บัตรเอทีเอ็มอะไรหรือเปล่า”

“มี”

“ผมขอรายการบัตรทั้งหมด แล้วก็หมายเลขบัตรด้วย ถ้ามี”

เธอพยักหน้าอีก

ไมรอนกล่าวว่า “ผมจะโทร.หาเพื่อน เพื่อดูว่าจะติดตั้งระบบแสดงหมายเลข
โทร.เข้าที่โทรศัพท์เครื่องนี้ได้หรือไม่ เพื่อเขาโทร.กลับมาอีก เข้าใจว่าแฮ็คคองมี
คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่”

“มี” เธอตอบ

“อยู่ที่ไหน”

“อยู่ในห้องของเขาข้างบน”

“ผมจะใช้โมเด็มของเขาดาวน์โหลดทุกอย่างในเครื่องเข้าไปที่ทำงานของผม
ผมมีผู้ช่วยคนหนึ่งชื่อเอสเปอรันซ่า เธอจะตรวจดูทุกอย่าง เพื่อจะเจออะไร”

“คิดว่าจะเจออะไรละ”

“บอกตรงๆ ผมเองก็ไม่รู้หรอกครับ อีเมล บทสนทนาโต้ตอบ หรือ
เจอว่าเขาเล่นอยู่ในบอร์ดไหนหรือเปล่า อะไรก็ตามที่จะเป็นเบาะแสให้เราได้
กระบวนการนี้ไม่ค่อยมีระบบระเบียบแบบแผนเท่าไร ถ้าเราพิจารณาดูสิ่งต่างๆ
มากพออาจจะเจออะไรก็ได้”

ลินดาคิดอยู่พักหนึ่ง “โอเค” เธอตอบ

“แล้วคุณล่ะครับ คุณนายโคลเตรน คุณมีศัตรูบ้างหรือเปล่า”

เธอยิ้มแค้นๆ “ฉันเป็นนักกอล์ฟหญิงหมายเลขหนึ่งของโลก” เธอบอก
“ย่อมจะมีศัตรูมากมาย”

หรือไม่ อะไรทำนองนั้น เธอและมิลลีและซูซจะไปที่เดอะเฮอริเทจกัน โอเค ถ้าเขาอยากจะมาด้วยละก็ แบบเชิญได้ทุกเวลา ไมรอนยิ้ม เวลาอาจจะผ่านไป แต่คำพูดของเธอไม่ต่างจากเด็กสาวที่เรียนกับไมรอน หรือพ่อของไมรอน หรือพ่อของพ่อไมรอนตอนไฮสกูลเลย ยุคสมัยก็หมุนเวียนไปมา ดนตรี ภาพยนตร์ ภาษา และแฟชั่น - ไม่หยุดอยู่กับที่เมื่อดูจากเปลือกนอก แต่ภายใต้กางเกง หลวมโพรก ใต้ทรงผมที่ตัดจนสั้นเกรียน ความรู้สึกหัวันทวาด ความต้องการ ความรู้สึกว่ามีปมด้อยของเด็กวัยรุ่น ก็ยังคงอยู่ไม่รู้อาย

โทรศัพท์สายสุดท้ายมาจากเด็กหนุ่มชื่อเกลน โทร.มาถามว่าแฮตต์อยากจะไปเล่นกอล์ฟที่ "เดอะพอร์" ในสุดสัปดาห์นี้หรือไม่ ในเมื่อสนามเมอเรียนเล่นไม่ได้แล้วเพราะมีการแข่งขันยูเอสโอเพ่น "คุณพ่อของฉัน" ในเทปเกลนยืนย่นกับแฮตต์ด้วยน้ำเสียงแบบลูกผู้ดี "หาเวลาออกรอบให้เราได้นะ ไม่มีปัญหา"

ไม่มีข้อความใดๆจากแมทธิว สโควร์ส เพื่อนรักของแฮตต์

เขาเปิดคอมพิวเตอร์วินโดวส์ ๙๕ เจ๋ง ไมรอนเองก็ใช้ระบบนี้ ไมรอนมองเห็นหน้าหน้าแฮตต์ โคลเดรน ใช้บริการอีเมลของอเมริกาออนไลน์ เยี่ยมเลย ไมรอนกดปุ่ม FLASHSESSION โมเด็มเริ่มต่อสาย มีเสียงครี๊ดคราดอยู่ไม่กี่วินาที แล้วก็มียิ่งพูด "ยินดีต้อนรับ คุณมีข้อความรออยู่" ข้อความเป็นสิบๆ ด้รับการดาวน์โหลดโดยอัตโนมัติ เสียงเดิมกล่าวว่า "ลาก่อน" ไมรอนตรวจที่อยู่อีเมลในลิสต์ของแฮตต์ พบที่อยู่อีเมลของแมทธิว สโควร์ส เขาลองดูข้อความที่ดาวน์โหลดมาอ่าน ไม่มีอีเมลจากแมทธิวเลย

น่าสนใจ

เป็นไปได้ว่าแมทธิวและแฮตต์อาจจะไม่ได้สนิทสนมกันมากมายอย่างที่ลินดา โคลเดรน คิด และอาจจะเป็นไปได้เช่นกันว่า ต่อให้สนิทกัน แมทธิวก็อาจจะไม่ได้ติดต่อเพื่อนตั้งแต่วันพุธ - แม้ว่าจู่ๆ เพื่อนของเขาจะหายตัวไปไม่บอกกล่าว เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้

แต่ก็ยังน่าสนใจอยู่ดี

ไมรอนหยิบโทรศัพท์ของแฮตต์ขึ้นมา กดปุ่มทวนหมายเลขโทร.ออก หลังจากเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังเป็นครั้งที่สี่ก็ได้ยินเสียงข้อความอัดเทปไว้ว่า "คุณโทร.เข้าหมายเลขของแมทธิว จะฝากข้อความหรือไม่ฝากก็ได้ แล้วแต่คุณ"

ไมรอนวางสายโดยไม่ฝากข้อความ (ก็แมทธิวบอกแล้วว่า "แล้วแต่เขา") หืมม์ แฮตต์โทร.ไปหาแมทธิวเป็นคนสุดท้าย นี่อาจเป็นข้อมูลสำคัญ หรืออาจจะไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยก็ได้ อย่างไรก็ตาม คราวนี้ไมรอนจนแถมอย่างรวดเร็วจริงๆ

เขาหยิบโทรศัพท์ของเซ็คซ์ขึ้นมา กดหมายเลขที่ทำงานของตน เอสเปอร์นซ่า
รับโทรศัพท์หลังจากกริ่งที่สอง

“เอ็มมีสปอร์ตส์เรปส์”

“ผมเอง” เขาเล่าเรื่องให้เธอฟังคร่าว ๆ เธอฟังโดยไม่ขัดจังหวะ

เอสเปอร์นซ่าทำงานให้เอ็มมีสปอร์ตส์เรปส์มาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งบริษัท เมื่อ
สิบปีที่แล้ว ตอนที่เอสเปอร์นซ่าอายุได้เพียงสิบแปดปี เธอเป็นราชินีของรายการ
เช้าวันอาทิตย์ทางเคเบิลทีวี เปล่าหรอก เธอไม่ได้ออกรายการโฆษณาขายสินค้า
ทางโทรทัศน์ใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่ารายการของเธอจะออกอากาศชนกับรายการขาย
สินค้าหลายรายการ โดยเฉพาะรายการที่ขายเครื่องบริหารท่อน้อย ซึ่งแลดูละม้าย
คล้ายคลึงเครื่องมือทรมานในยุคกลางอย่างไม่น่าเชื่อ ทว่าเอสเปอร์นซ่าเคยเป็น
นักมวยปล้ำอาชีพชื่อลิตเติลโปกาสอนตัส เจ้าหญิงอินเดียนแดงผู้ทรงเสน่ห์
ด้วยเรือนร่างที่กะทัดรัด ปราดเปรียวในชุดบิกินีหนังกลับ เอสเปอร์นซ่าได้รับการ
ลงคะแนนเสียงให้เป็นนักมวยปล้ำที่ได้รับความนิยมสูงสุดของโพล^๑ ติดกันสามปี
ซ้อน – รางวัลนี้เป็นที่รู้จักกันอย่างเป็นทางการว่า ผู้ชนะคือสาวน้อยที่คุณอยาก
เข้าซาร์จจากด้านหลังมากที่สุด แต่แม้ว่าจะโด่งดังถึงขนาดนี้ เอสเปอร์นซ่าก็ยัง
ถ่อมตัว

พอเขาเล่าเรื่องการลักพาตัวให้เธอฟังจนจบ ประโยคแรกของเอสเปอร์นซ่า
ก็คือประโยคแสดงความไม่อยากเชื่อ “วินมีแม่กับเขาด้วยหรือ”

“ใช่แล้ว”

หยุดนิดหนึ่ง “ฉันทฤษฎีของฉันที่ว่าวินเกิดจากไซซาตานก็เป็นอันตกไป
นะสิ”

“ฮ่า ฮ่า”

“รวมทั้งทฤษฎีการทดลองฟักไข่ซึ่งเกิดเหตุผิดพลาดร้ายแรงก็ใช้ไม่ได้
อีกเหมือนกัน”

“คุณนี่ไม่ช่วยผมเลยนะ”

“มีอะไรให้ช่วยล่ะ” เอสเปอร์นซ่าย้อน “ฉันชอบวินนะ คุณก็รู้ แต่เจ้าหมอนี่ –
ศัพท์ทางจิตแพทย์เขาเรียกว่ายังไงนะ – เป็นคนบ๊องๆ”

“คนบ๊อง ๆ คนนี้ครั้งหนึ่งเคยช่วยชีวิตคุณนะ” ไมรอนว่า

“ใช่ แต่คุณจำได้ไหมล่ะว่าช่วยยังไง” เธอตอบโต้

ไมรอนจำได้ เหตุเกิดในซอยมืด ๆ วินใช้กระสุนดัดแปลงยิงจนสมอง

^๑ FLOW-Fabulous Ladies of Wrestling

คนเกลื่อนเหมือนลูกป่าในขบวนพาเหรด นี่แหละวิน ได้ผล แต่เกินกว่าเหตุ เหมือนเอาลูกตุ้มยักษ์ที่ใช้ทำลายอาคารมาดซึ่แมลง

เอลเปอรันซ่าทำลายความเงียบ “ก็อย่างที่ฉันบอกนะแหละ” เธอพูดเสียงนุ่ม “บ๊อง”

ไมรอนอยากเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “มีใครฝากข้อความอะไรไว้บ้างไหม” “เป็นล้านเลย แต่ไม่มีอะไรด่วนหรอกนะ” แล้วเธอก็ถามว่า “คุณเคยเจอเธอบ้างไหม”

“ใคร”

“มาดอนน่ามั้ง” เธอตัวตึงเสียง “จะใครเสียอีก แม่ของวินนะสิ”

“เคยเจอหนหนึ่ง” ไมรอนบอก เขาจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ ลิบกว่าปีมาแล้ว เขาและวินไปรับประทานอาหารเย็นกันที่สนามเมอเรียน จริงๆ ตอนนั้นวินไม่ได้พูดกับเธอ แต่เธอพูดกับวิน ความทรงจำนี้ทำให้ไมรอนห่อไห่ด้วยความสยดสยองขึ้นมาอีกครั้ง

“คุณเล่าเรื่องนี้ให้วินฟังหรือยัง” เธอถาม

“ยังเลย จะบอกยังไงดีล่ะ”

เอลเปอรันซ่าตริกตรองอยู่ชั่วครู่ “บอกทางโทรศัพท์” เธอพูด “อยู่ให้ห่างๆ ไว้จะดีกว่า”

๓

ปรากฏว่าพวกเขาได้รับข่าวดีอย่างรวดเร็ว

ไมรอนยังนั่งอยู่กับลินดาในห้องนั่งเล่นของครอบครัวโคลเดรนเมื่อเอสเปอร์นซ์โทรกลับมา ส่วนบัคก็กลับไปสโมสรเมอเรียนเพื่อรับแจ้ง

“มีรายการใช้บัตรเอทีเอ็มของเด็กคนนี้เมื่อวานนี้เวลา ๑๘.๑๘ นาฬิกา” เอสเปอร์นซ์รายงาน “เขาเบิกเงินไป ๑๘๐ เหรียญ ที่สาขาของธนาคารเฟิร์สต์ฟิลาเดลเฟีย บนถนนพอร์เตอร์ในเซาท์ฟิลาเดลเฟีย”

“ขอบใจ”

ข้อมูลแบบนี้หาได้ไม่ยาก ใครก็ตามที่มีหมายเลขบัญชีธนาคารสามารถหาข้อมูลนี้ได้ทางโทรศัพท์ โดยการปลอมตัวเป็นเจ้าของบัญชี แต่แม้ว่าจะไม่มีบัตรไอบี้อคนไหนที่เคยทำงานกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็มีเส้นสายหรือหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อ หรืออย่างน้อยก็มีปัญญาจ่ายเงินให้คนที่สามารถช่วยได้จริง สมัยนี้ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรแล้ว ในยุคที่เทคโนโลยีเอื้ออำนวยต่อผู้ใช้อย่างเต็มที่ เทคโนโลยีไม่เพียงแต่ลดคุณภาพความเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเข้ามาตีแผ่ชีวิตคนเรา ถลกหนัง และฉกเอาสิ่งที่คุณเรียกว่าความเป็นส่วนตัวออกไป

เคาะแป้นพิมพ์เพียงไม่กี่ที ทุกอย่างก็เป็นที่เปิดเผย

“มีอะไรหรือ” ลินดา โคลเดรน ถาม

เขาเล่าให้เธอฟัง

“อาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่คุณคิดก็ได้” เธอว่า “คนที่จับตัวเขาไปเรียกค่าไถ่ อาจจะไถ่รหัสจากแฮ็ค”

“ก็เป็นไปได้” ไมรอนยอมรับ

“แต่คุณไม่คิดอย่างนั้นละสิ ไซ้ไหม”

เขายกไหล่ “เอาเป็นว่าผมรู้สึกกลางแกลงใจพอสมควรละกัน”

“ทำไม่ล่ะ”

“เรื่องจำนวนเงินอย่างหนึ่งละ วงเงินที่เช็คเบิกเงินได้สูงสุดนะเท่าไร”

“ห้าร้อยเหรียญต่อวัน”

“เงินทำไม่คนลักพาถึงเบิกไปแค่ ๑๕๐ เหรียญล่ะ”

ลินดา โคลเดรน ตรึงตรองอยู่ชั่วครู่ “ถ้าเขาเบิกมากเกินไปคนอาจจะสงสัยได้”

ไมรอนขมวดคิ้ว “แต่ถ้าคนลักพาครอบคลุมถึงเพียงนั้น” เขาว่า “ทำไมจะต้องเสี่ยงขนาดนี้เพื่อเงิน ๑๕๐ เหรียญ ใครๆ ก็รู้ว่าที่เครื่องเอทีเอ็มมีกล้องรักษาความปลอดภัยติดตั้งอยู่ แคมใครๆ ก็รู้ด้วยว่า แค่ตรวจสอบง่ายๆ ทางคอมพิวเตอร์ก็รู้แล้วว่าเบิกจากตู้ไหน”

เธอมองเขาอย่างใจเย็น “คุณไม่คิดว่าลูกชายฉันจะตกอยู่ในอันตราย”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย ทั้งหมดนี้อาจจะไม่ใช่อะไรที่เห็นก็ได้ คุณพูดถูกแล้วก่อนหน้านี้ ที่ว่าเป็นการปลอดภัยกว่าถ้าจะสันนิษฐานว่ามีการลักพาตัวไปเรียกค่าไถ่จริงๆ”

“เงินคุณจะทำอะไรเป็นขั้นตอนนี้ต่อไป”

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เครื่องเอทีเอ็มตั้งอยู่ที่ถนนพอร์เตอร์ในเซาท์ฟิลาเดลเฟีย เช็คชอบไปเที่ยวแถวนั้นหรือครับ”

“ไม่เลย” ลินดา โคลเดรน ตอบซ้ๆ “ที่จริงฉันไม่นึกว่าเขาจะไปในที่แบบนี้ด้วยซ้ำ”

“ทำไมคุณถึงพูดอย่างนั้นล่ะ”

“เพราะนั่นเป็นย่านไม่ดี เป็นย่านที่โสโครกที่สุดย่านหนึ่งในเมือง”

ไมรอนลุกขึ้นยืน “คุณมีแผนที่เส้นทางเดินรถไหม”

“อยู่ในช่องเก็บของหน้ารถของฉัน”

“ดีแล้ว ผมจะขอยืมรถคุณไปสักพักหนึ่ง”

“คุณจะไปไหน”

“ผมจะขับรถไปตระเวนแถวๆ เครื่องเอทีเอ็มนี้สักหน่อย”

เธอขมวดคิ้ว “เพื่ออะไร”

“ผมก็ไม่รู้” ไมรอนยอมรับ “อย่างที่ผมบอกไปแล้ว การสอบสวนบางทีก็ไม่ค่อยมีระบบระเบียบแบบแผนเท่าไร คุณต้องเก็บข้อมูลเบื้องต้น สอบถามไปเรื่อยๆ โดยหวังว่าจะได้อะไรมาบ้าง”

ลินดา โคลเดรน เอื้อมมือไปหยิบกุญแจในกระเป๋า “คนลักพาอาจจะจับตัวเขาไปจากที่นั่น” เธอพูด “บางทีคุณอาจจะได้เจอรถของเขาหรืออะไรบ้าง”

ไมรอนแทบจะตบศีรษะตัวเอง รถ เขามองข้ามเรื่องพื้นๆ แบบนี้ไปได้

อย่างไร ในความคิดคำนึงของเขา เวลาพูดถึงเด็กที่หายตัวไประหว่างทางไปหรือกลับจากโรงเรียน เขามักจะนึกถึงรถโรงเรียนสีเหลืองหรือการเดินทางที่หวัดระเือกกลับบ้านอย่างเบิกบาน เขามองข้ามเรื่องตื้นๆ เช่นการติดตามร่องรอยของรถไปได้อย่างไร

เขากามเธอถึงยี่ห้อและรุ่นของรถ ฮอนด้าแอกคอร์ดสีเทา ไม่ใช่รถที่ดูโดดเด่นนัก ทะเบียนรถเพนซิลเวเนีย 567-AHJ เขาโทร.ไปบอกเรื่องนี้แก่เอสเปอร์นซ์ จากนั้นก็ให้หมายเลขโทรศัพท์มือถือของเขาแก่ลินดา โคลเดรน

“ถ้ามีอะไรก็โทร.หาผม”

“โอเค”

“ผมไปไม่นานหรอก” เขาบอกเธอ

เขาไม่ต้องขับรถไปไกลนัก ดูเหมือนว่าเขาจะเดินทางจากความเชื่อวซึ่ไปยังชยะคอนกรีตในช่วงเวลาแวบเดียว - ราวกับในหนังเรื่อง *สตาร์เทร็ค* ขณะตัวละครก้าวผ่านประตูแห่งกาลเวลา

ตู้เอทีเอ็มเป็นแบบใคร่พิทุร ตั้งอยู่ในย่านที่อาจนิยามกว้างๆ ได้ว่าย่านธุรกิจ มีกล้องวิดีโอติดอยู่มากมาย ไม่มีคนทำงานที่เคาน์เตอร์ คนลักพาตัวไม่น่าจะเสี่ยงถึงขนาดนี้ ไมรอนครุ่นคิดว่าจะได้วิดีโอเทปของธนาคารมาอย่างไรโดยเรื่องไม่ไปเข้าหูตำรวจ วินอาจจะรู้จักใครก็ได้ สถาบันการเงินมักจะยินดีให้ความร่วมมือกับตระกูลลือควู้ดอยู่แล้ว ปัญหายุที่ว่า วินพร้อมจะให้ความร่วมมือหรือไม่

โกดังร้าง - หรืออย่างน้อยก็ดูเหมือนจะร้าง - ตั้งเรียงรายอยู่สองข้างถนนรถลึบแปดล้อวิ่งตะบึงราวกับหลุดมาจากภาพยนตร์ที่มีขบวนรถคุ่มกันเก่าๆ เห็นแล้วไมรอนก็นึกถึงยุคที่คนคลั่งวิหยูซีบี^๑ สมัยเด็กๆ พ่อของเขาที่ซื้อมาเครื่องหนึ่งเหมือนกัน - พ่อผู้ซึ่งเกิดที่ย่านแฟลตบุชในบรูคลิน และต่อมาเป็นเจ้าของโรงงานผลิตชุดชั้นในที่นอร์วีก ตะโกนว่า “เบรกเกอร์หนึ่งเก้า” ด้วยสำเนียงที่ติดมาจากภาพยนตร์เรื่อง *เดลิเวอแรนซ์* พ่อจะขับรถไปตามถนนไฮบาร์ทแก่บ ะหว่างบ้านถึงศูนย์การค้าลิฟวิงสตัน - คิดเป็นระยะทางราว ๆ หนึ่งไมล์ - ถาม “สหายรัก” ของพ่อว่ามีแววของ “สโมกีย์”^๒ บ้างหรือไม่ ไมรอนยิ้มเมื่อนึกถึงความหลัง ไซ่แล้ววิหยูซีบี เขาเชื่อว่าพ่อของเขายังเก็บวิหยูนั่นไว้ที่ไหนสักแห่ง อาจจะไว้ข้างๆ เครื่องเล่นเทปแบบแปดแทร็ค

ด้านหนึ่งของตู้เอทีเอ็มเป็นปั้มน้ำมันไร้ยี่ห้อซึ่งไม่คิดจะเสียเวลาติดชื่อปั้

^๑ Citizen Band แถบคลื่นวิทยุสำหรับให้ประชาชนใช้ติดต่อสื่อสาร

^๒ smokey หมายถึง ตำรวจจราจร หรือตำรวจลาดตระเวน

ด้วยซ้ำ รถขึ้นสถานีจอดอยู่บนก้อนอิฐปรักหักพัง ส่วนอีกด้านหนึ่งมีโมเต็ล
ราคาถูกชื่อคอร์ตแมเนอร์อินน์ ต้อนรับลูกค้าด้วยป้ายตัวหนังสือสีเขียวว่า
ความว่า **\$19.99 ต่อชั่วโมง**

เคล็ดลับในการเดินทางข้อ ๘๓ ของไมรอน โบลิทาร์ คือ โรงแรม
ที่โฆษณาอัตราค่าเช่าห้องเป็นชั่วโมงคงจะไม่ใช้โรงแรมเดอลูกซ์ระดับห้าดาว

ได้ราคามีข้อความลึกลับกว่าเขียนไว้ว่า **ห้องที่มีเพดานกระจก
และห้องที่ตกแต่งเป็นธีมต่างๆ จะคิดราคาเพิ่มเล็กน้อย** ห้องตกแต่งเป็นธีมต่างๆ
ไมรอนไม่อยากจะนึกเลยว่ามันจะเป็นอย่างไร และบรรทัดสุดท้ายเป็นอักษร
สีเขียวตัวโตเขียนว่า **เชิญติดต่อสอบถามเกี่ยวกับคลับสำหรับแขกประจำ** ให้ตายสิ

ไมรอนนึกขiongใจว่า คู่หมั้นที่จะเข้าไปลองถามดู แต่ก็ไม่เห็นเสียหาย
ตรงไหน อาจจะไม่ได้อะไร แต่ถ้าแค่ต้องการไปกบดาน-หรือว่าถูกลักพาตัว
ไปจริงๆ-โมเต็ลก็น่าจะเป็นที่ซุ่มซ่อนตัวอย่างดี

เขาขับรถเข้าไปจอดในลานจอดรถ โรงแรมคอร์ตแมเนอร์เป็นโมเต็ล
สองชั้นตามแบบฉบับ บันไดด้านนอกและระเบียงทางเดินสร้างด้วยไม้ผู้พัง
กำแพงซีเมนต์ที่ก่อไว้หยาบๆ เป็นลวดลายวนเวียน ซึ่งอาจจะบาดมือได้หาก
ยืนพิงไม่ถูกท่า มีคอนกรีตก้อนเล็กๆอยู่ที่พื้น เครื่องขายเบียร์ซึ่งไม่ได้เสียบปลั๊ก
ตั้งอยู่ที่ประตูราวกับของครึกษ์รักษาพระองค์ ไมรอนเดินผ่านเครื่องนี้เข้าไปข้างใน

เขาคาดว่าจะได้เห็นสภาพภายในล็อบบี้เป็นอย่างไรโดยทั่วไป - คือ
มีมนุษย์ยุคหินไม่โกนหนวดเครา ใส่เสื้อกล้ามโชว์พุง เคี้ยวไม้จิ้มฟัน นั่งอยู่
หลังกระจกกันกระสุนกำลังเรอเบียร์ หรืออะไรทำนองนั้น แต่ปรากฏว่าผิดคาด
คอร์ตแมเนอร์อินน์แห่งนี้มีโต๊ะไม้สูง มีป้ายทองเหลืองเขียนว่า **กงเซียจ**^๓ ตั้งอยู่
บนโต๊ะ ไมรอนต้องก้มหัวเราะ หลังโต๊ะมีหม่อมว้ยี่สิบปลายๆ หน้าอ่อน แต่งตัว
เรียบร้อยยืนคอยต้อนรับอยู่ เขาสวมเสื้อเชิ้ตริตเรียบ คอปกลงแบ่งแข็ง เน็คไท
สีเข้มผูกเป็นเงื่อนวินด์เซอร์อย่างประณีต เขายิ้มให้ไมรอน

“สวัสดีครับท่าน” เขาร้องทัก แลดูและฟังดูคล้ายตัวแทนของจอห์น
เทซ ในรายการ *เอนเตอร์เทนเม้นท์วีคลี่* “ยินดีต้อนรับสู่คอร์ตแมเนอร์อินน์”

“ครับ” ไมรอนทักตอบ “หวัดดี”

“มีอะไรให้ผมรับใช้ไหมครับวันนี้”

“คิดว่ามีนะ”

“เยี่ยมเลยครับ ผมชื่อสจ๊วต ลิปวิตซ์ ผมเป็นผู้จัดการคนใหม่ของ

^๓Concierge ผู้ทำหน้าที่ดูแลช่วยเหลือแขกที่มาพักตามโรงแรมหรืออาคารที่พักอาศัยขนาดใหญ่

คอร์ตแมเนอร์อินน์” เขามองดูไมรอนอย่างมีความหวัง

ไมรอนกล่าวว่า “ดีใจด้วย”

“ขอบคุณครับ คุณมีน้ำใจเหลือเกิน หากมีปัญหาอะไร – หากมีอะไรที่คอร์ตแมเนอร์ให้บริการไม่ถูกใจ – โปรดแจ้งให้ผมทราบทันที ผมจะจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง” เขายิ้มแฉ่ง ออกผายไหล่ผึ่ง “ที่คอร์ตแมเนอร์ เรารับรองว่าคุณจะได้รับแต่ความพึงพอใจ”

ไมรอนมองหน้าเขาอยู่ราวๆ หนึ่งนาที รอให้รอยยิ้มกว้างๆ นั้นหุบลงบ้าง แต่ก็ไม่ได้ ไมรอนดึงภาพของแซ็ค โคลเดรอน ออกมา

“คุณเคยเห็นหน้าหนุ่มน้อยคนนี้ไหม”

สจ๊วต ลิปวิตซ์ ไม่ก้มลงมองภาพด้วยซ้ำ เขายังยิ้มอยู่เมื่อกล่าวว่ “ขอโทษเถอะครับ แต่คุณเป็นตำรวจหรือเปล่า”

“ไม่ใช่”

“ฉันผมเกรงว่าจะช่วยอะไรคุณไม่ได้ เสียใจด้วยจริงๆ ครับ”

“อะไรนะ”

“ขอโทษครับ แต่ที่คอร์ตแมเนอร์อินน์เราไม่มีวันนำความลับของแขกมาเปิดเผย”

“เขาไม่มีปัญหาอะไรหรอก” ไมรอนบอก “ผมไม่ใช่พนักงานเสิร์ฟตามสืบเรื่องสามที่นอกใจภรรยาหรืออะไร”

รอยยิ้มยังไม่จืดจาง “ขอโทษครับท่าน แต่นี่คือคอร์ตแมเนอร์อินน์แขกเข้ามาใช้บริการของเราในการประกอบกิจกรรมต่างๆ มากมาย และมักจะไม่อยากให้ใครรู้ พนักงานที่คอร์ตแมเนอร์อินน์จะต้องเคารพความต้องการของแขก”

ไมรอนมองหน้าชายผู้นี้ อย่างพินิจพิจารณา เพื่อจะเห็นสัญญาณอะไรที่บ่งบอกว่านี่เป็นการเสแสร้ง แต่ก็ไม่มี เขาดูเบิกบานแจ่มใสราวกับนักแสดงค้นรายการโชว์สำหรับเด็ก *อัปวิทพีเพิล* ไมรอนโน้มตัวข้ามโต๊ะไปสำรวจดูร่องเท้าของเขาซึ่งเป็นมันวับราวกับกระจกสองบาน ผมหวีเรียบแบล้ ปรักายแวววาวในดวงตาก็ดูไม่ได้เสแสร้ง

ไมรอนใช้เวลาอยู่พักใหญ่ แต่ในที่สุดก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขาหยิบกระเป๋าสตางค์และควักธนบัตรใบละยี่สิบเหรียญออกมา ร่อนข้ามเคาน์เตอร์ สจ๊วต ลิปวิตซ์ มองดู แต่ไม่ขยับเขยื้อน

“นี่อะไรกันครับ”

“ของตอบแทน” ไมรอนตอบ

สจ๊วต ลิปวิตซ์ ไม่แตะต้องเงินนั้น

“สำหรับข้อมูลชิ้นหนึ่ง” ไมรอนพูดต่อ คัทธอนบัตร์ออกมาอีกใบหนึ่ง ชูไว้ในอากาศ “ผมมีอีกใบ ถ้าคุณต้องการ”

“ท่านครับ ที่คอร์ทแมเนอร์อินน์เรามีหลักประจำใจอยู่ว่า แหกต้องมาก่อน”

“นั่นไม่ใช่หลักประจำใจของโสเภณีหรือ”

“อะไรนะครับ”

“ช่างเถอะ” ไมรอนบอก

“ผมเป็นผู้จัดการคนใหม่ของคอร์ทแมเนอร์อินน์ครับท่าน”

“คุณบอกผมแล้วนี่”

“ผมเป็นเจ้าของพื้นที่นี้ลิปเปอร์เซ็นต์”

“คุณแม่ของคุณคงจะเป็นที่อิฉาของใครต่อใครในวงไฟนगरะจก”

รอยยิ้มยังไม่จืดจาง “หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ผมฝากอนาคตไว้ที่นี่ ผมมองธุรกิจนี้ไว้แบบนี้ มองมันในระยะยาว ไม่ใช่แค่วันนี้ ไม่ใช่แค่พรุ่งนี้ แต่มองไปถึงอนาคต ระยะยาว นึกภาพออกไหมครับ”

“อ้อ” ไมรอนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “ระยะยาวนะหรือ”

สจ๊วร์ต ลิปวิตซ์ ดิดนิ้วตังเปาะ “ถูกต้องครับ คำขวัญของเราก็คือ มีหลายแห่งที่คุณใช้เงินกับเรื่องซู้สาวของคุณได้ แต่เราอยากให้คุณมาที่นี่”

ไมรอนเงยไปชั่วขณะ แล้วก็กล่าวว่า “เป็นคำขวัญที่สูงส่งมาก”

“พวกเราพนักงานที่คอร์ทแมเนอร์อินน์พยายามทำทุกทางเพื่อให้คุณไว้วางใจ ความไว้วางใจนี้หาซื้อไม่ได้นะครับ เวลาที่ตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ผมจะต้องส่องกระจก ดูหน้าตัวเอง”

“กระจกของคุณอยู่บนเพดานหรือเปล่า”

เขายังยิ้มอยู่ “ให้ผมชี้แจงแบบนี้ดีกว่า” เขาพูด “ถ้าแขกของเรารู้ว่าคอร์ทแมเนอร์อินน์เป็นสถานที่ปลอดภัย สามารถทำอะไรก็ได้โดยที่ไม่มีคนรู้ เธอและเขาเหล่านั้นก็จะกลับมาใช้บริการของเราอีก” เขาโน้มตัวมาข้างหน้า น้ำตาเอ่อท่วมด้วยความตื่นเต้น “นึกภาพออกไหมครับ”

ไมรอนพยักหน้า “เขาก็จะกลับมาใช้บริการอีก”

“ถูกต้องครับ”

“แล้วยังบอกกันปากต่อปากด้วย” ไมรอนเสริม “เช่น ‘เฮ้ย บ๊อบ ฉันรู้จักที่ดีๆ ที่จะพาสาวไปสนุกได้วะ’”

นอกจากยิ้มแล้วยังพยักหน้าด้วย “คุณเข้าใจแล้วสินะครับ”

“ก็ได้อยู่หรอก สจ๊วร์ต แต่เด็กคนนี้อายุสิบห้า สิบห้านะ” ที่จริงแซ่ด

อายุสิบหก แต่จะเป็นไรไป “ซึ่งผิดกฎหมาย”

รอยยิ้มยังอยู่ แต่คราวนี้นัยน์ตามีแววมืดหวัง “ผมไม่อยากจะให้คุณหรือใครรับ แต่กฎหมายพรากผู้เยาว์ในรัฐนี้ เด็กต้องอายุสิบสี่ครึ่ง และประการที่สอง ไม่มีกฎหมายห้ามเด็กอายุสิบห้าเข้าห้องพักในโรงแรม”

หมอนี่ลื่นไปหน่อยแล้ว ไมรอนนึกในใจ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาตีฝีปากด้วยถ้าเข้าไม่ได้พักที่นี่ แต่ถึงอย่างนั้น ความจริงก็คือ สจวร์ต ลิพิตซ์ซ์ อาจกำลังสนุกกับการได้ต่อปากต่อคำ เจ้าหมอนี่ทำทางไม่ค่อยเต็ม แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ไมรอนนึกในใจว่าถึงเวลาแล้วที่จะต้องใช้ไม้แข็ง

“แต่มันผิดกฎหมายแน่ ถ้าเขาถูกซ้อมในโมเต็ลของคุณ” ไมรอนว่า “ผิดกฎหมายแน่ ถ้าเขาอ้างว่ามีคนได้กุญแจสำรองจากโต๊ะด้านหน้า ใช้กุญแจนั้นบุกรุกเข้าไปในห้องของเขา” จอมลักไก่ไปพิลาเตลเพีย

“เราไม่มีกุญแจสำรอง” ลิพิตซ์ซ์บอก

“ไม่รู้ละ ยังไงคนร้ายก็เข้าไปได้ละกัน”

อีกฝ่ายยังยิ้มและพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพเหมือนเดิม “คุณครับ ถ้าเป็นจริงตามนั้น ตำรวจก็ต้องมาที่นี่แล้ว”

“นั่นคือจุดต่อไปที่ผมจะแะ” ไมรอนว่า “ถ้าคุณไม่ให้ความร่วมมือด้วย”

“แล้วคุณอยากจะทำอะไร หนุ่มน้อยคนนี่” ลิพิตซ์ซ์บ้วนน้ำไปไปที่รูปของแฮ็ค “เคยมาพักที่นี่หรือเปล่าใช้ไหม”

“ใช่”

รอยยิ้มสว่างไสวขึ้นกว่าเดิม จนไมรอนแทบจะต้องป้องสายตา “แต่คุณครับ ถ้าที่คุณพูดมานี้เป็นความจริง หนุ่มน้อยคนนี่ก็คงจะบอกคุณได้ว่าเขามาพักที่นี่หรือเปล่า คุณไม่ต้องให้ผมบอกหรอก จริงไหมครับ”

ไมรอนยังมีสีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง กะจะลักไก่ทั้งที่ ผู้จัดการคนใหม่ของคอร์ตแมนเนอร์อินน์ดันมาเหนือชั้นกว่าเสียอีก “ก็ใช่ล่ะสิ” ไมรอนเปลี่ยนกลยุทธ์อย่างฉับพลัน “ผมรู้แล้วละว่าเขาเคยมาพักที่นี่ ก็แค่ถามคุณเป็นการเกริ่นเรื่องแบบเดียวกับที่ตำรวจขอให้คุณบอกชื่อต่างๆ ที่รู้แล้ว เพื่อที่จะได้ดำเนินการต่อไป” ใช้เทคนิคพลิกแพลงตามสถานการณ์แทนการลักไก่

สจวร์ต ลิพิตซ์ซ์ หยิบกระดาษมาแผ่นหนึ่ง เขียนอะไรลงไปขยุกขยิก “นี่คือชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของนายความของคอร์ตแมนเนอร์อินน์ เขาช่วยเหลือคุณได้ไม่ว่าคุณจะมีปัญหาอะไร”

“ไหนเมื่อกี้ว่าจะจัดการกับปัญหาด้วยตนเอง รับประกันความพอใจล่ะ”

“คุณครับ” เขาโน้มตัวมาข้างหน้า สบตาอย่างไม่ลดละ พูดด้วยน้ำเสียง

ที่ไม่บ่งบอกแม้แต่คิดว่าคนพูดใกล้จะหมดความอดทนแล้ว “ให้ผมพูดอะไรตรงๆ ได้ไหม”

“เชิญเลย”

“ผมไม่เชื่อที่คุณพูดมาเลยสักคำเดียว”

“ขอบคุณที่พูดตรงๆ”

“ไม่เป็นไร ขอขอบคุณครับ วันหลังเชิญอีกนะคะครับ”

“หลักประจำใจโสเภณีอีกหรือ”

“อะไรนะครับ”

“ไม่มีอะไรหรอก” ไมรอนว่า “ผมพูดอะไรตรงๆบ้างได้ไหม”

“ได้ครับ”

“ผมอาจจะตีหน้าคุณแรงๆ ถ้าคุณไม่บอกผมว่าเคยเห็นหน้าเด็กคนนี้หรือเปล่า” ไมรอนหมดความอดทนที่จะมาคอยพลิกแพลงแล้ว

ประตูเปิดวาง หญิงชายคู่หนึ่งเดินโน้มเอียงเข้ามา ฝ่ายผู้หญิงกำลังลูบเป่าทางแกงฝ่ายชายอย่างประเจิดประเจ้อ “เราต้องการห้องด่วน” ฝ่ายชายแจ้งเจตจำนง

ไมรอนหันไปพูดกับหญิงชายคู่นี้ว่า “คุณมีบัตรแขกประจำหรือเปล่าครับ”

“อะไรนะ”

สจวร์ต ลิปวิตซ์ ยังยิ้มอยู่ไม่วาย “สวัสดีนะคะรับคุณ ขอให้โชคดี” แล้วเขาก็ยิ้มอย่างแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง หันไปยังคู่ที่กอดกันกลม “ขอต้อนรับสู่คอร์ตแมนเนอร์อินน์ครับ ผมชื่อสจวร์ต ลิปวิตซ์ ผมเป็นผู้จัดการคนใหม่”

ไมรอนเดินกลับไปที่รถ สูดลมหายใจยาวๆ แล้วหันกลับไปมองด้านหลังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโรงแรมดูแปลกๆ เหมือนกับไม่ได้เกิดขึ้นจริงๆ เหมือนเขาถูกมนุษย์ต่างดาวลักพาตัวไป *ขาดก็แต่ถูกล้วงทวาร* เขาก้าวเข้าไปในรถกดเบอร์โทรศัพท์มือถือของวิน ตั้งใจว่าจะฝากข้อความไว้ที่โทรศัพท์ แต่ไมรอนกลับต้องแปลกใจที่วินรับโทรศัพท์ด้วยตนเอง

“พูดชัดๆ” เขาเอ่ยเสียงยานคาง

ไมรอนชะงักไปนิดหนึ่ง บอกวินว่า “ฉันเอง”

เงียบไป วินเกลียดที่สุดเวลาใครบออะไรที่ไม่ต้องบอกก็รู้ คำว่า “ฉันเอง” ยังเป็นที่ข้องใจกันอยู่ว่าถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือไม่ แถมพูดไปก็เสียเวลาเปล่า วินได้ยินเสียงก็รู้แล้วว่าเป็นใคร และถ้าเขาไม่รู้ว่า เป็นใคร การระบุว่า “ฉันเอง” ก็ไม่ได้ช่วยอะไร

“ฉันนี้กว่านายไม่รับโทรศัพท์เวลาออกรอบเสียอีก” ไมรอนพูด

“ฉันกำลังขับรถจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้าน” วินบอก “แล้วก็จะไป
รับประทานอาหารเย็นที่เมอเรียน” คนมีฐานะไม่เคยกิน มีแต่จะรับประทาน
“มาด้วยกันสิ”

“ฟังดูดี” ไมรอนว่า

“เดี๋ยวก่อน”

“ทำไมหรือ”

“นายแต่งตัวเรียบร้อยหรือเปล่าวะ”

“ฉันใส่เสื้อกางเกงสีไม่ตัดกัน” ไมรอนบอก “ไม่รู้จะได้เข้าไปหรือเปล่า”

“โอ้ย โอ้ย ตลกจริงๆเลย ไมรอน ไหนขอจดมุกหน่อยซิ พอฉัน
หัวเราะเสร็จ ฉันจะไปหาปากกา แต่นี่ฉันข้างอาจจะผลอขับรถจากัวร์คันงาม
เข้าไปชนเสาโทรศัพท์ข้างหน้าแล้ว น่าเสียดายนะ แต่อย่างน้อยฉันก็จะตาย
ไปพร้อมกับเสียงหัวเราะในหัวใจ”

วิน

“เรามีคดีที่จะต้องทำ” ไมรอนบอก

เงียบ วินช่างทำให้อะไรๆเป็นเรื่องง่ายตายเสียเหลือเกิน

“แล้วจะเล่าให้ฟังตอนกินอาหาร”

“ก่อนจะถึงเวลานั้น” วินว่า “ฉันคงจะอาศัยคอนกรีตสักแก้วดับอาการ
ตื่นเต้น รอคอยให้บรรเทาลงบ้าง”

เขาวางสาย ใครเลยจะอดใจไม่รักวินคนนี้ได้

ไมรอนขับรถไปได้ไม่ถึงหนึ่งไมล์ดี เสียงโทรศัพท์มือถือของเขาก็ดังขึ้น

ไมรอนกดปุ่มรับ

บ๊คก็โทร.มา “คนลักพาโทร.มาอีกแล้ว”